

handling. Det er denne ganske eiendommelige Stilling, som gjør, at jeg ikke kan stemme for Forandringer i det foreliggende Forslag, idet jeg maa antage paa Forhaand, at Forslag fra Lands-thinget i saa Henseende vilde være unyttige. Det er jo klart, at dersom Landstinget vilde foreslaa indsat i dette her foreliggende Lovforslag saadanne Bestemmelser, som stemmede ret egentlig med Landstingets Betragtning af selve Forholdet, saa vilde de komme til at lyde endog saa meget anderledes; og jeg tror, at den ærede Ordfører for Vædringsforslagsstillerne (Madvig) selv erkjendte, at deres Vædringsforslag kun er et Mæglingsforslag; det er ikke deres egentlige Hjertensmening, de have udtalt. Det forekommer mig altsaa, at naar Landstinget skulde ville benytte denne Leilighed til at udtale sin Mening om, hvad der i Genhold til samtlige foreliggende Forhold kunde være ret og billigt, vil Landstinget ikke kunne stemme for det høitærede Medlems Forslag, som jo dog kun er et Mæglingsforslag. Jeg tror, at Landstinget nu vil gjøre vel i at fastholde dette lille Lovforslag om Lønningsstillæg uforandret, det vil i saa Tilfælde ubetinget blive det andet Thing, som kommer til at bære Ansvar for, om der ikke kommer noget Dyrtidstillæg tilstede, og jeg tror, at dette Thing med fuldkommen frelst Samvittighed kan lægge det fulde Ansvar for, at Lovforslaget ikke i og for sig bliver nær fyldestgjørende nok, over paa den høitærede Regjering, som allerede paa et saa tidligt Trin frivilligt har givet Ledelsen af denne Sag ud af sin Haand, og som det forekommer mig paa Forhaand har accepteret den Afgjørelse, Folkethinget paa en anden Plads har truffet om dette Spørgsmaal. Jeg ser meget godt, at det, ikke at se opfyldt det Billighedskrav — thi et Netskrav er her ikke Spørgsmaal om — som de Embeds- og Bestillingsmænd have, der ikke naas af dette Lovforslag, vil blive dem langt bittere, naar dette Lovforslag bliver vedtaget, som afhjælper Trangen for efter deres Mening med Hensyn til Trængsel ligestillede Lidelsesfæller. Sa, man vil maasse endog saa kunne sige, at dersom der overhovedet ikke gives noget Dyrtidstillæg, ville Embeds- og Bestillingsmændene føle, at Billighedskravet ikke er blevet fyldestgjort; men at derimod, naar man hjælper Nogle og lader Andre efter egen Formening idet Mindste lige saa Trængende staa uhjulpne, ville de, der ikke blive hjulpne, ikke alene føle det som en Tilfidsættelse af Billighedskravet, men som en Krænkelse af Netskravet. Det ligger i den menneskelige Natur. De blive jo i Virkeligheden ikke fattigere, fordi de Andre blive rigere; men efter deres egen Følelse vil deres Stilling blive langt haardere end tidligere. Det er en af de store Syggesider ved at vedtage et Lovforslag som det foreliggende. Men skjøndt jeg ikke er blind for denne store Mangel ved Lovforslaget, vil jeg dog ikke paa nogen Maade være med til at bære Ansvar for, at det

ikke skulde blive til Lov. Jeg tror, at dersom det skulde have den Vanskabne ikke at blive til Lov, saa vil det være rigtigt, at det ikke er dette Thing, som enten direkte eller indirekte løfter Haand imod det, og at man indirekte vil komme til at gjøre det ved at følge den Vej, som er anvist af det høitærede 1ste Medlem for Kjøbenhavn (Madvig), holder jeg mig overbevist om.

Finantsministeren: Netop fordi jeg ikke, hverken direkte eller indirekte, vil løfte Haanden mod Forslaget selv, saa utilfredsstillende det end foreligger, kan jeg kun til en vis Grad svare det ærede Medlem, som nu havde Ordet, idet det, som ellers vilde være meget let at tilføje, maasse kunde vende sig mod Sagen. Derfor giver jeg hellere Afstald derpaa. Men der er to Bemærkninger, jeg meget vel kan gjøre, uden saaledes at vende Haanden mod Forslaget, og dem vil jeg derfor fremsætte. Den første Bemærkning er den, at lige som det ærede Medlem med Formandens Tilladelse gif noget længere tilbage, end til det nu forhandlede Forslags Indbringelse her i Thinget, saaledes tror jeg, at det vilde have været naturligt, om han var gaaet et Strid endnu længere tilbage. Jeg beder nemlig bemærket, at han ikke med et eneste Ord omtalte det Eiendommelige, som jo behersker hele Sagen, nemlig dette, at Regjeringen paa et tidligere Standpunkt har indbragt et Forslag til Lønningsforhøielse saaledes affattet, som den fandt det rigtigt, at denne Sag ordnedes, og at dette Forslag blev forkastet i det andet Thing. Det er det Eiendommelige. Jeg betvivler, at det ærede Medlem nogenstunde skal finde, at der under saadanne Forhold er af noget Medlem her i Landstinget blevet stillet en Opfordring til en Minister af den Art, han hentydede til. Men naar man vil sammenligne Uttringer i tvende Situationer, og forbiiser det, der væsentlig adskiller dem, naar det, hvorpaa det kommer an ved Bedømmelsen af de to Situationer, helt falder bort, saa hører jo al Sammenligning op; og det ærede Medlem maatte være gaaet ind paa et helt andet Spørgsmaal, som jeg ganske frimodig berørte ved en tidligere Forhandling her i Salen, det Spørgsmaal nemlig, om, da det omtalte Lovforslag var forkastet, Regjeringen skulde være traadt tilbage, eller Folkethinget skulde have været opløst. Det Spørgsmaal maatte man da kommet ind paa at undersøge, og jeg skulde ikke have det Mindste imod, om det ærede Medlem vilde undersøge det. Ivertimod. Det Spørgsmaal maa man først klare sig, før man anvender de almindelige Sætninger om Sagens Ledelse paa en saa eiendommelig Situation som den nærværende. Dette er den første almindelige Bemærkning, jeg kan gjøre med Hensyn til nærværende Sag, som sagt, saa vidt jeg kan skjønne, uden paa nogen Maade at løfte Haanden imod Forslaget. Den anden Bemærkning, som jeg ligeledes